

noget bestemtere, end det allerede er sleet i den forfattede Betænkning, at fremdrage et Punkt, som er fremhævet af Marsfallerne. De begjære som sagt en egen Justits- og Politiebedsmand, men udtale meget bestemt, at dette deres Andragende ingenlunde er stillet, fordi de paa nogen Maade have en særlig Trang til at erholde en Politiebedsmand paa Stedet. De gjøre den efter Udvalgets Mening noget eiendommelige Grund gjældende, at de kommunale Forhold i Marstal ere meget langt tilbage, og at de ikke have noget som helst Haab om Marstals Communes Udvikling, hvis den ikke maatte blive forsynet med denne Embedsmand, af hvem de vente sig Alt i denne Retning. Udvalget har været af den Mening, at en saadan Motivering af et Andragende om at erholde en egen Justits- og Politiebedsmand staaer i stærende Strid med de Anskuelser, der ellers ere de ledende her i Landet, og som jo gaae ud paa, at Communerne skulle have den størst mulige Selvstændighed og den størst mulige Selvregjering. Marsfallernes Andragende gaaer i den stik modsatte Retning, den nemlig, at det ikke kan blive til Noget med Communen, hvis den ikke faaer en Justits- og Politiebedsmand for sig selv. Det følger af sig selv, mine Herrer, at hvis man vil gaae ind paa dette Andragende, hvori der er Tale om at danne en egen Jurisdiction for en Deel af Den, kommer man til for dette Embedes Bedkommende at bevilge en Gage, men dette er iøvrigt et Punkt, som jeg ikke videre skal indlade mig paa; jeg skal kun tillade mig at bemærke, hvad der fremgaaer af selve Andragendet, at den høitagtede Regjering eller Justitsministeren, uagtet Marsfallerne gjennem en Deputation have forebragt Regjeringen deres Andragende, ikke har viist dem nogen som helst Imødekommen; altsaa har Regjeringen heller ikke fra sit Standpunkt fundet nogen som helst Anledning til at gaae ind paa de Anskuelser, der gjøre sig gjældende i Handelspladsen Marstal. Jeg skal derhos med Hensyn til Punktet om Marstals Communes Fremtid tillade mig

at gjøre opmærksom paa, hvad der synes at være overseet af Andragerne, at der i Motiverne til det foreliggende Lovudkast udtrykkelig fra Regjeringen er sagt, at den paatænker snarest muligt at forelægge Rigsdagen et særligt Lovudkast med Hensyn til Marstals kommunale Forhold, „saasnuart der ved Correspondance med Bedkommende er tilveiebragt nærmere Oplysning om Communens Forhold.“ Det sees altsaa, at det, som synes at ligge Marsfallerne paa Hjerte, nemlig Ordningen af de kommunale Forhold, ogsaa ligger Regjeringen paa Hjerte, og at vi i den Henseende kunne vente et særligt Lovudkast fra Regjeringens Side, hvorfor det forekommer mig, at den nærmere Overveielse af dette Spørgsmaal, der ellers for Diebliffet kunde være Anledning til at foretage, rettere vil finde sin Plads til et saadant Tidspunkt. Jeg skal altsaa paa Udvalgets Begne tillade mig at gjentage, hvad der allerede er anthydet i Betænkningen, at Udvalget ikke, saaledes som Sagen stiller sig, og navnlig ikke af Hensyn til dette væsentlige Punkt i Motiveringen fra Andragendernes Side, har troet at kunne gjøre dette deres Andragende til sit.

Det var, hvad der vedkommer Lovkastets § 1, med Hensyn til hvilken der ikke foreligger noget Endringsforslag, hverken fra Udvalget eller fra anden Side. Anderledes stiller Sagen sig med Hensyn til Lovkastets § 2. Det fremgaaer allerede af Regjeringens Motivering af Lovkastets § 2, at den har været i ikke ringe Tvivl om, hvorledes man paa hensigtsmæssig Maade skulde indordne de østlige Fastlandsdistricter, bestaaende af omtrent 8 Sogne og nogle Sogne dele i de nærmest tilgrændsende Jurisdictioner, nemlig Gjørding, Malt og Andst og Slangs Herreder. Regjeringen er skreden til den Ordning, som er udtrykt i Lovkastets § 2, der vilde føre til, at man opløste to større Jurisdictioner ved Landets Sydgrændse, nemlig Gjørding, Malt, og Andst og Slangs Herreder, som i dette Diebliff udgjøre to Jurisdictioner, og af Bestandsdelene af